

Arrest

nr. 346 913 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
 handelend in zijn hoedanigheid als voogd van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
 Sint-Quentinstraat 3 / 3
 1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, handelend in zijn hoedanigheid als voogd van de minderjarige pupil X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 oktober 2025 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De minderjarige pupil van verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied samen met haar minderjarige zus en een groottante. De groottante van de pupil keerde terug naar Peru en liet de pupil hier achter bij een andere groottante S. D. S. P. en dier echtgenoot Z. M. G. V., die in België verblijven.

1.2. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie stelde verzoeker op 19 maart 2024 aan als voogd.

1.3. De voogd diende op 15 april 2024 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 6 oktober 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Verzoeker werd hiervan op 17 oktober 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan P.(…) F.(…), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst

Voogdij,

bevel gegeven de genaamde N.(…) R.(…), K.(…) G.(…),

geboren te (…), op (…), van nationaliteit Peru,

verblijvende te (…)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene is in het bezit van een paspoort (nr. ° L47352999 geldig tot 26.01.2029) Verklaarde binnenkomst België dd. 11.02.2024.

Betrokkene reist op 10.02.2024 legaal vanuit Peru naar België, samen met haar zus N.(…) R.(…), F.(…) L.(…) (OVNR: (…)) en hun groot tante (tante vader) E.(…) S.(…) d.(…) S.(…) naar Nederland, Amsterdam waarop de tante meteen terugkeert naar Peru.

De niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) gaat samen met haar zus L.(…) inwonen bij mevrouw S.(…) D.(…) S.(…) P.(…) (OVNR: (…)) en haar echtgenoot Z.(…) M.(…) G.(…) V.(…) (OVNR: (…)). Mevrouw is een groot tante vaderskant van de 2 zussen. Op 13.03.2024 ontvangt de DVZ een signalementsfiche van de 2 zussen via de Dienst Voogdij, opgesteld door de gemeente. Op 19.03.2024 wordt de heer P.(…) F.(…) als voogd aangesteld voor de NBMV en haar zus. De voogd dient op 13.04.2024 voor betrokkene en haar zus een aanvraag in volgens de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In de aanvraag vermeldt de voogd dat beide zussen getuigen van een vader die zich op een bijzonder gewelddadige wijze gedraagt en kampt met een alcoholprobleem. Onder invloed van alcohol vertoont hij verbaal en fysiek agressief gedrag jegens zijn echtgenote. Ook de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) zou hiervan het slachtoffer zijn. Daarnaast verkeert het gezin in een precaire situatie als gevolg van armoede, met problemen op het gebied van huisvesting. Het gezin ondervindt financiële moeilijkheden en een tekort aan voeding en kleding. De uitgebreide familie in Peru voorziet in financiële en materiële ondersteuning. Ter ondersteuning van zijn aanvraag voegt de voogd nog een filmpje toe van de ouderlijke woonst van de NBMV en haar zus.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder de artikelen 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, wordt betrokkene samen met haar zus en hun voogd uitgenodigd voor een interview dd.15.05.2024. Een tolk Spaans - Nederlands is aanwezig, beide partijen bevestigen elkaar goed te verstaan. De NBMV K.(…) wordt apart geïnterviewd van haar zus.

Betrokkene verbleef heel haar leven in het ouderlijke huis te: Peru Lima, (…) samen met haar beide ouders en haar broers en zussen (B.(…) D.(…) 23 jaar, F.(…) 11 jaar, E.(…) 9 jaar, L.(…) °14/12/2010 die momenteel samen met haar in België verblijft).

De minderjarige verklaart dat zij zich reeds rond de leeftijd van zes jaar bewust was van huiselijk geweld binnen het gezin van haar ouders. Zo geeft zij uiteenlopende voorbeelden, waaronder dat haar vader haar moeder fysiek mishandelde, haar op de grond wierp en verbaal agressief was. Sinds 2023 zou de NBMV zelf ook slachtoffer zijn van het gedrag van vader en vertelt ze over een incident waarbij hij haar een klap in de nek heeft gegeven. De NBMV geeft aan dat er diverse instanties bestaan waar men terecht kan voor hulp. Haar moeder heeft echter, uit schaamte, nooit een klacht ingediend noch hulp gezocht bij een hulpverlenende instantie. Evenmin is de omgeving geïnformeerd. Slechts één broer van haar moeder was ooit getuige van een ruzie en uitte de intentie de vader te willen slaan. Naast de fysieke mishandeling stelt de minderjarige dat haar vader hen ook verbaal bedreigde. Hij zou haar vol blauwe plekken naar België sturen. Uit angst bleven de kinderen vaak in hun kamer, terwijl ze de ruzies hoorden tussen vader en moeder. Ook betrokkene zelf heeft nooit vrienden, familie of haar school ingelicht uit schaamte. Sinds haar verblijf in België is ze mentaal rustiger geworden en ervaart ze minder stress. Er is nog steeds contact met haar moeder, meermaals of toch minstens 1 keer per week. De NBMV ervaart deze gesprekken als eerder oppervlakkig en

geeft aan hier gelukkig te zijn. Ze mist vooral haar jongere broer en zus die nog steeds in het gezin verblijven en maakt zich zorgen om hen.

Na het interview wordt betrokkene en haar zus in het bezit gesteld van een attest immatriculatie. Tevens wordt aan de voogd gevraagd aanvullende informatie te verstrekken met betrekking tot de fysieke en mentale mishandeling. In de aanvraag 61/19 en de daaropvolgende, conform de wet van 15 december 1980 (zie administratief dossier) stelt de voogd dat de ouders hun kinderen terugwensen. De familie in België twijfelt echter aan de oprechtheid van deze intenties en geeft aan dat de ouders hun kinderen vooral terug willen om mee te helpen in het gezin en huishouden. De voogd deelt mee dat de ouders mogelijks van plan zijn om naar België te komen om hun kinderen te bezoeken. Uit onderzoek via het VIS (Visa Informatie Systeem), dat gegevens en beslissingen verwerkt omtrent aanvragen voor kort verblijf binnen het Schengengebied, blijkt echter dat er (nog) geen informatie beschikbaar is over een visumaanvraag van de ouders.

Bij zijn aanvraag 61/19 voegt de voogd ook schoolrapporten en een brief toe van de NBMV. In de brief schrijven ze dat ze sinds hun aankomst zich actief hebben ingezet om te integreren in de Belgische samenleving en voelen ze zich steeds meer verbonden met het leven hier. Terugkeren naar hun thuisland zou een grote stap terug betekenen, zowel academisch als persoonlijk, omdat ze in België kansen hebben gevonden die ze daar niet hadden. Ze zijn niet gevlucht uit hun land, maar zoeken een veilige en stabiele omgeving om een toekomst op te bouwen. Ze vragen daarom om legaal in België te mogen blijven, zich te blijven inzetten, te integreren en bij te dragen aan de samenleving.

Conform artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) is het startpunt van een duurzame oplossing altijd het analyseren van de eventuele mogelijkheid tot gezinshereniging. Er dienen daarom alle nodige inspanningen te worden verricht om de minderjarige weer te herenigen met haar ouders. Terugkeer naar het land van herkomst van een niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) mag echter in beginsel alleen worden geregeld, als dit in het belang van het kind is. Hierbij wordt rekening gehouden met: veiligheid, beschikbaarheid van zorgarrangementen voor het kind, de mening van het kind, mate van integratie van het kind en verblijfsduur in het gastland en tot slot de wenselijkheid van de continuïteit van de opvoeding van het kind, met name het recht op naam, nationaliteit en behouden van familiebetrekkingen.

Met betrekking tot bovenstaande en de beslissing hierover dient te worden opgemerkt dat een onderzoek ter plaatse zich niet opdringt aangezien er voldoende informatie aanwezig is het dossier om een duurzame oplossing in het hoger belang van betrokkene te bepalen. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene en de info via de aanvragen van de voogd, kan men stellen dat het belang van betrokkene zich situeert binnen haar familiale context in Peru.

Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Er is momenteel nog steeds de mogelijkheid op opvang en verzorging in Peru, namelijk bij zijn ouders. Zij oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Ze zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd. Een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de familie is dus mogelijk. Het ouderlijke huis is gesitueerd op volgend adres: Peru Lima, (...). Betrokkene geeft ook dit adres tijdens haar interview en stelt dat haar ouders, jongere broer en zusje hier nog steeds verblijven. Bovendien is er ook nog een meerderjarige broer die ondertussen het huis uit is maar op bezoek komt en contact heeft met de ouders. Volgens artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind mag geen enkele bevoegde instantie besluiten tot een scheiding tussen ouder(s) en kind zonder gegronde redenen. Een dergelijke scheiding is uitsluitend gerechtvaardigd in gevallen van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling.

Tijdens het interview krijgt de NBMV de gelegenheid om concretere informatie te verstrekken omtrent het vermeende intrafamiliaal geweld. Bij de beoordeling van de elementen binnen de bijzondere verblijfsprocedure voor NBMV dient de geloofwaardigheid van de verklaringen zorgvuldig te worden geëvalueerd. Het betreft hier mondelinge verklaringen die niet worden ondersteund door objectief bewijs en die bovendien onvoldoende zwaarwegend zijn om een duurzame oplossing in België te rechtvaardigen. De NBMV slaagt er niet in haar verklaringen op objectieve wijze te onderbouwen. Er is geen klacht ingediend bij de politie, er is geen beroep gedaan op gespecialiseerde instanties, noch zijn er bewijzen die ze kan voorleggen. Ook geeft ze zelf aan dat er instanties zijn die hulp kunnen bieden in het land van herkomst, maar families hier geen beroep op doen wegens schaamte.

Voorts geeft de minderjarige aan reeds twee jaar te hebben nagedacht over het verlaten van haar land. Haar groot tante in België ondersteunt haar keuze in functie van haar studies. Uit de verklaringen van de NBMV blijkt nergens dat de situatie dusdanig gevaarlijk was dat een plotseling vertrek of vlucht noodzakelijk was noch dat er beroep werd gedaan om hulp in het land zelf. Bovendien verblijven haar jongere broer en zus nog steeds binnen het gezin, zonder aanwijzingen dat ook zij het gezin moesten verlaten vanwege intrafamiliaal geweld. Hun moeder onderneemt evenmin stappen om haar jongste kinderen te beschermen, en ook de naaste familie in Peru of België neemt geen initiatief daartoe. Bovendien geven beide ouders schriftelijk akkoord voor het vertrek van hun 2 minderjarige dochters. Moeder was overigens ook niet meteen akkoord met het vertrek dat geregeld en gefinancierd werd door de groot tante in België. Deze feiten roepen dan ook

twijfels op omtrent de ernst van de vermeende mishandelingen door de vader. Dit impliceert dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie die een scheiding van het kind met zijn ouders rechtvaardigt, en zeker niet van een situatie waarbij het kind zich in een ander land zou moeten vestigen.

In navolging van General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK, dient betrokkene herenigd te worden met haar ouders in het land van herkomst. Hierin wordt immers nogmaals het belang van de eenheid van het gezin aangehaald, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie. Tevens wordt benadrukt dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen, hetgeen hier niet aan de orde is. Bovendien zijn de ouders zelf vragende partij om de NBMV en haar zus L.(...) terug te willen opnemen in het gezin (zie aanvraag 61/19 en volgende van de wet van 15/12/19820 in het elektronisch dossier). De voogd meldt dat hij via mevrouw Sanchez de boodschap kreeg dat de ouders mogelijk naar België zouden reizen om hun 2 dochters te komen bezoeken.

Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien zij tot voor haar komst naar België altijd in Peru verbleven heeft bij haar familie. Bijgevolg weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten in Peru. Het behouden van familiebanden en het bieden van een stabiele omgeving zijn van cruciaal belang voor het welzijn en de ontwikkeling van een minderjarige. Ondanks de aanwezigheid van Sanchez Da Silva Pilar en haar man, die maar recent de rol van zorgfiguur kregen toegewezen, wijst alle informatie in het dossier erop dat haar hoger belang ligt bij haar ouders, broers en zus in Peru. De minderjarige heeft wekelijks contact met haar moeder. Hoewel zij aangeeft dat deze gesprekken eerder oppervlakkig zijn, laat ze tegelijkertijd weten dat ze haar moeder mist. Bovendien is het niet aan de groot tante in België om de wens van de ouders, om hun kinderen opnieuw in het gezin op te nemen, naast zich neer te leggen.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Haar wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangehaalde argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene zelf de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Tenslotte kan overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van dien aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de familie zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Wat betreft de aanvraag 61/15 van de voogd waarin wordt gesteld dat het gezin kampt met armoede, zich in precaire huisvestingsomstandigheden bevindt, financiële moeilijkheden ondervindt en een tekort heeft aan voeding en kleding waardoor de uitgebreide familie in Peru mee voorziet in financiële en materiële ondersteuning. Om dit te ondersteunen voegt hij een filmpje toe van de gezinswoning in Peru bij de eerste aanvraag 61/15 van de wet van 15/12/1980.

Tijdens het interview verklaarde de NBMV dat er geen financiële problemen zijn binnen het gezin, met uitzondering van een periode van vijf maanden waarin haar vader werkloos was. Deze situatie bracht tijdelijk druk op het gezinsinkomen, maar vormt naar huidige inzichten geen probleem meer. Nergens blijkt uit de verklaringen van betrokkene dat zij niet in staat waren financieel rond te komen. De ouders waren in de mogelijkheid de huur te betalen en de onkosten. Hoewel de koelkast niet steeds gevuld was bracht moeder altijd eten mee na haar werk. Ook kregen de kinderen niet vaak nieuwe kleren. Anderzijds ging ieder kind in het gezin op regelmatige basis naar school, de oudste broer vatte zelfs hogere studies aan en is hij momenteel aan het werk. In huis waren de basisbehoeften aanwezig in huis (stromend water, elektriciteit, internet etc.). Nergens blijkt uit de verklaringen van betrokkene zelf dat de familie zich in een precaire financiële situatie bevindt.

Hoewel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art. 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. Desondanks de algemene en financiële situatie waarin de ouders zich bevinden, blijkt het niet onmogelijk voor hen om in te staan voor de zorg en opvang van hun dochter, net zoals zij dit in het verleden deden tot aan zijn vertrek naar België en zoals ze dit nog steeds doen voor hun andere kinderen. Bovendien staat mevrouw Sanchez Da Silva Pilar nu financieel in voor de NBMV en haar zus. Niets weerhoudt haar de meisjes verder financieel te ondersteunen bij een terugkeer naar hun ouders.

De NBMV ging tot aan haar vertrek ook steeds naar school in Peru. Niets wijst erop dat zij haar studies daar niet succesvol zou kunnen afwerken. Indien gewenst kan ze, volgens de geijkte procedures van de Belgische Vreemdelingenwet, een aanvraag indienen om eventuele hogere studies in België aan te vatten. Daarnaast is er in Peru voldoende onderwijs aanwezig, met een netwerk van openbare en particuliere scholen die basisonderwijs, voortgezet onderwijs en hoger onderwijs aanbieden.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Peru voorop alwaar ze kan herenigd worden met haar familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan betrokkene bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 61/14 tot 61/25 en 74/16 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"6.2. Intrafamiliaal geweld

Verzoekster gaf aan dat zij door haar vader fysisch en psychisch mishandeld werd. Zij groeide op in een omgeving van intrafamiliaal geweld en werd hier ook zelf het slachtoffer van.

De bestreden beslissing stelt echter dat:

dat een onderzoek ter plaatse zich niet opdringt aangezien er voldoende informatie aanwezig is het dossier om een duurzame oplossing in het hoger belang van betrokkene te bepalen. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene en de info via de aanvragen van de voogd, kan men stellen dat het belang van betrokkene zich situeert binnen haar familiale context in Peru.

De bestreden beslissing stelt dus dat het in verzoeksters' belang is dat zij terugkeert naar een gewelddadige omgeving. Er dient opgemerkt te worden dat er geen onderzoek gevoerd naar de familiale situatie in Peru. Er werd geen family assessment gedaan en er vond geen enkel contact/onderhoud plaats met de ouders van verzoekster in Peru. De bestreden beslissing stelt echter dat het in het belang is van verzoekster dat zij kan terugkeren naar haar ouders in Peru, ondanks de feiten van intrafamiliaal geweld.

Volgens de bestreden beslissing overtuigen verzoeksters' verklaringen omtrent de feiten van intrafamiliaal geweld niet omwille van het feit dat:

Tijdens het interview krijgt de NBMV de gelegenheid om concretere informatie te verstrekken omtrent het vermeende intrafamiliaal geweld. Bij de beoordeling van de elementen binnen de bijzondere verblijfsprocedure voor NBMV dient de geloofwaardigheid van de verklaringen zorgvuldig te worden geëvalueerd. Het betreft hier mondelinge verklaringen die niet worden ondersteund door objectief bewijs en die bovendien onvoldoende zwaarwegend zijn om een duurzame oplossing in België te rechtvaardigen. De NBMV slaagt er niet in haar verklaringen op objectieve wijze te onderbouwen. Er is geen klacht ingediend bij de politie, er is geen beroep gedaan op gespecialiseerde instanties, noch zijn er bewijzen die ze kan voorleggen. Ook geeft ze zelf aan dat er instanties zijn die hulp kunnen bieden in het land van herkomst, maar families hier geen beroep op doen wegens schaamte.

Eenzijds stelt de bestreden beslissing over voldoende informatie te beschikken om in casu met zekerheid het hoger belang van het kind te kunnen bepalen. Anderzijds stelt de bestreden beslissing dat de verklaringen van geweld van de minderjarige, en haar familieleden in België, niet overtuigen.

Dit kan echter niet beschouwd worden als een afdoend onderzoek naar het hoger belang van het kind. Op tegenpartij rust de plicht om een grondig en zorgvuldig onderzoek te voeren naar het hoger belang van de minderjarige. Een jongere die aanvoert het slachtoffer te zijn van geweld binnen de familiale context, moet dan ook serieus genomen worden. Het tegendeel zou onverenigbaar zijn met het absoluut karakter van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dit is enkel versterkt wanneer er sprake is van geweldpleging op een minderjarige, per definitie een kwetsbare persoon.

Uw Raad oordeelde in een gelijkaardige zaak eerder dat:

De opmerkingen in de nota doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Waar de verwerende partij volhoudt dat de verzoekende partij op geen enkele objectieve wijze aantoonst dat zij een slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verklaringen hieromtrent heeft afgelegd en een attest van een arts heeft bijgebracht. Het is inderdaad zo dat dit medisch getuigschrift enkel attesteert dat de verzoekende partij een brandwonde aan haar pols heeft, maar geen uitsluitsel kan geven over de oorzaak ervan. Doch ontslaat dit de verwerende partij er niet van om een gedegen onderzoek te voeren gelet op de

verklaringen van de verzoekende partij. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet of de verwerende partij nagegaan is of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het intrafamiliaal geweld in Marokko en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Voorts blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier ook dat de verklaringen van de verzoekende partij op geen enkele wijze aan haar ouders werden voorgelegd en bij afgetoetst werden. Bovendien wordt in de Family Assessment gesteld dat er ook gesproken is geweest met een anonieme buur van het gezin. Dit gesprek wordt echter nergens weergegeven, noch de conclusies die hieruit getrokken zouden kunnen worden. Noch uit het gesprek met de ouders, die niet apart werden geïnterviewd, noch uit de rest van de Family Assessment blijkt dat er enigszins is nagegaan of er sprake zou kunnen zijn van intrafamiliaal geweld. Hierbij kan ook verwezen worden naar de algemene vijandige houding die de vader van de verzoekende partij had aangenomen tijdens het gesprek, de eigen verklaringen van de ouders dat de situatie tussen hen en hun dochter niet langer houdbaar was en het feit dat zij liever hebben dat hun dochter niet terugkeert. De Family Assessment heeft zich enkel toegelegd op de socio-economische situatie van de verzoekende partij en haar gezin in Marokko.

Dezelfde tekortkomingen kunnen in casu vastgesteld worden wat betreft het (niet)-gevoerde onderzoek door tegenpartij.

De bestreden beslissing stelt dat er gespecialiseerde instanties bestaan in Peru die hulp kunnen bieden aan verzoekster. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er onderzoek gevoerd werd naar de situatie ter plaatse. Niet alleen werd er nagelaten een family assessment te doen, maar bovendien steunt de bestreden beslissing op geen enkele objectieve bron om aan te tonen dat de nodige beschermingsmechanismen in het land van herkomst effectief bestaan en in staat zijn om te remediëren aan situaties van intrafamiliaal geweld op kinderen.

Het blijkt echter uit de objectieve informatie dat de geweldstoestanden ten aanzien van kinderen bijzonder ernstig en wijdverspreid zijn. Het VN Comité voor de rechten van het Kind stelt in haar rapport van 2025 ten aanzien van Peru dat:

Un autre expert a relevé que la violence à l'encontre des enfants semblait prendre des « proportions épidémiques » au Pérou. Selon certaines publications épidémiologiques, a-t-il ajouté, le Pérou a la plus forte prévalence d'abus sexuels en Amérique du Sud. Le Comité a même entendu dire que certains considéraient les abus sexuels comme une « pratique tolérée », s'est inquiété l'expert, avant de relever que plus de 50% des enfants déclarent avoir subi des violences physiques à la maison, et que le personnel scolaire serait lui aussi responsable de violences physiques

Vrij vertaald :

Een andere deskundige merkte op dat geweld tegen kinderen in Peru “epidemische proporties” lijkt aan te nemen. Volgens bepaalde epidemiologische publicaties, zo voegde hij eraan toe, heeft Peru de hoogste prevalentie van seksueel misbruik in Zuid-Amerika. Het Comité heeft zelfs vernomen dat sommigen seksueel misbruik als een “getolereerde praktijk” beschouwen, aldus de deskundige, die vervolgens opmerkte dat meer dan 50 % van de kinderen aangeeft thuis fysiek geweld te hebben ondergaan en dat ook schoolpersoneel verantwoordelijk zou zijn voor fysiek geweld.

Het rapport benadrukt bovendien hoe weinig vervolging er bestaat ten aanzien van de daders van dergelijk geweld:

e) *L'attention insuffisante accordée aux plaintes pour violence sexuelle à l'égard des enfants introduites par des voies administratives telles que les unités de protection spéciale et les centres d'urgence pour les femmes, ainsi qu'aux plaintes pour abus sexuels émanant de ces centres ;*

f) *Le fait que seule une petite partie des affaires de violence sexuelle qui sont portées devant les tribunaux aboutissent à des déclarations de culpabilité ;*

Vrij vertaald :

e) Onvoldoende aandacht voor klachten over seksueel geweld tegen kinderen die via administratieve kanalen zoals speciale beschermingseenheden en noodcentra voor vrouwen worden ingediend, alsook voor klachten over seksueel misbruik die vanuit deze centra worden gemeld;

f) Het feit dat slechts een klein deel van de zaken van seksueel geweld die voor de rechter worden gebracht, tot een veroordeling leiden;

Waar het rapport de problemen van seksueel geweld benadrukt, kan er alleen maar vanuit gegaan worden dat fysiek en psychologisch geweld evenmin op adequate wijze aangepakt worden in Peru.

Er kan aldus niet zomaar geconcludeerd worden – zonder hierover zelfs enige born aan te halen – dat verzoekster in Peru zou kunnen rekenen op een ondersteunend netwerk om te verhelpen dat zij opnieuw het slachtoffer zou worden van intrafamiliaal geweld.

Bovendien stelt de bestreden beslissing enkel dat verzoeksters’ familie geen beroep zou gedaan hebben op de hulpinstanties wegens schaamte. Uit de notities van het onderhoud

bleekt echter dat verzoeksters’ antwoord, op de vraag of er ooit klacht neergelegd werd, uitgebreider was dan wat de bestreden beslissing doet blijken:

“Mijn moeder schaamde zich. Of misschien was ze bang omdat mijn vader haar bedreigde. Hij zei, je ben heel gek, als je mij verlaat ga ik jou zoeken en vermoorden.”

Ook de zus van verzoekster, die dezelfde dag gehoord werd, antwoordde op deze vraag als volgt:

“Neen mijn moeder was altijd bang om dat te doen omdat ze wist dat hij kwaad zou reageren.”

Het wordt aan verzoekster verweten dat zij geen objectieve bewijzen neerlegt, zoals neergelegde klacht bij de politie of andere bewijzen van het geweld. Verzoekster verliet Peru echter als veertienjarige. Het is onredelijk om van een veertienjarige te verwachten dat zij reeds de nodige stappen zou gezet hebben ten aanzien van officiële instanties in haar land van herkomst. Bovendien is zij in een gewelddadig milieu opgegroeid en jarenlang getuige geweest van het geweld ten aanzien van haar moeder, die uit angst voor de gevolgen ook nooit een klacht neergelegd heeft bij de politie.

In conclusie, heeft tegenpartij geen garanties gegeven dat de gezinssituatie van die aard is dat verzoekster er opnieuw in kan worden opgenomen en dat een terugkeer naar haar ouders wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van haar gezin om haar te beschermen, te ondersteunen en op te voeden.

De bestreden beslissing geeft blijk van een onzorgvuldig en niet-afdoend onderzoek naar de situatie van verzoekster en schendt de bepalingen zoals opgenomen in het middel.

(...)”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van het paspoort van zijn pupil, een brief van zijn pupil, een getuigenis van de heer M. M., een getuigenis van mevrouw Y. V., een getuigenis van mevrouw P. S., een getuigenis van mevrouw Y.D.S., verschillende schoolrapporten van zijn pupil, een artikel met de titel *“Observations finales concernant le rapport du Pérou valant sixième et septième rapports périodiques”* en de notities van het interview van zijn pupil dat werd afgenomen door een dossierbehandelaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 mei 2024 (Verzoekschrift, bijlagen 2-10).

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 61/15 en volgende van de vreemdelingenwet, die verzoeker op 15 april 2024 indiende in hoofde van zijn pupil. Deze aanvraag heeft betrekking op de duurzame oplossing voor de betrokken minderjarige. Onder ‘duurzame oplossing’ dient luidens artikel 61/14 van de vreemdelingenwet te worden verstaan:

“- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”

3.4. De drie onderscheiden mogelijkheden met betrekking tot de ‘duurzame oplossing’ staan echter niet louter naast elkaar en op gelijke voet. Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Daarnaast bepaalt artikel 61/18 van de vreemdelingenwet het volgende:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

3.5. Het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 74/16 van de vreemdelingenwet luidt op zijn beurt als volgt:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

3.6. De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven m.b.t. de hierboven geciteerde artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat “de bestreden wet tot doel (heeft) het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”

Het Hof overweegt dat het begrip ‘duurzame oplossing’, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat en stelt: “Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing», welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”

Daarbij concludeert het Hof dat “artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 april 2024 overeenkomstig artikel 61/15 van de vreemdelingenwet, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers pupil samen met haar broers en zussen bij hun ouders woonden in Peru maar dat deze situatie voor haar niet meer houdbaar was gelet op het gewelddadige gedrag van haar vader die kampt met een alcoholprobleem. In de aanvraag om machtiging tot verblijf stelt de voogd het volgende met betrekking tot het welzijn en de veiligheid van de pupil:

“(…)

Welzijn en veiligheid, familiale situatie, opvang/huisvesting: K.(…) getuigt zoals haar zus eveneens van een bijzondere gewelddadige vader die kampt met een alcoholprobleem. In dronken toestand is hij verbaal en fysiek agressief met zijn echtgenote. Vooral K.(…) bleek het mikpunt van papa te zijn. Zij was net zoals haar zus als jarenlang getuige van de vele ruzies en mishandelingen van papa naar mama.

(…)”

3.8. Uit het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat op 15 mei 2024 werd afgenomen van de pupil van verzoeker en haar zus en waarvan een verslag is opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de minderjarige verklaarde dat haar vader alcoholist was en haar moeder reeds lange tijd sloeg en dat zijzelf ook meer recent het slachtoffer werd van geweld gepleegd door haar vader. Daarnaast zou de vader van de

minderjarige ook bedreigingen hebben geuit en gebruikte hij aldus niet enkel fysiek, maar ook verbaal geweld. De minderjarige gaf ook aan dat een terugkeer naar Peru voor haar een “*terugkeer naar het ongeluk*” zou betekenen omdat ze heel bang is van haar vader die haar reeds eerder geslagen zou hebben. Ook de minderjarige zus van de pupil, in wiens naam eveneens een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend, maakte gewag van een gewelddadige thuissituatie.

Bij het afsluiten van het interview werd in aanwezigheid van beide minderjarige zussen een *family assessment* in het land van herkomst als mogelijkheid aangestipt en werd door de dossierbehandelaar meegedeeld dat daarna, afhankelijk van de resultaten ervan, hun oom en tante eventueel zouden worden uitgenodigd voor een gesprek.

3.9. In de bestreden beslissing wordt evenwel overwogen dat *in casu* een onderzoek ter plaatse zich niet opdringt aangezien er voldoende informatie aanwezig is in het dossier om een duurzame oplossing in het hoger belang van de betrokkene te bepalen. De gemachtigde van de minister stelt dat de ‘duurzame oplossing’ voor verzoekers pupil niet in België gelegen is, maar bestaat uit een spoedige terugkeer naar Peru alwaar ze kan herenigd worden met haar familie. De gemachtigde van de minister motiveert hieromtrent als volgt:

“Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Er is momenteel nog steeds de mogelijkheid op opvang en verzorging in Peru, namelijk bij zijn ouders. Zij oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Ze zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd. Een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de familie is dus mogelijk. Het ouderlijke huis is gesitueerd op volgend adres: Peru Lima, (...). Betrokkene geeft ook dit adres tijdens haar interview en stelt dat haar ouders, jongere broer en zusje hier nog steeds verblijven. Bovendien is er ook nog een meerderjarige broer die ondertussen het huis uit is maar op bezoek komt en contact heeft met de ouders. Volgens artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind mag geen enkele bevoegde instantie besluiten tot een scheiding tussen ouder(s) en kind zonder gegronde redenen. Een dergelijke scheiding is uitsluitend gerechtvaardigd in gevallen van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling.

Tijdens het interview krijgt de NBMV de gelegenheid om concretere informatie te verstrekken omtrent het vermeende intrafamiliaal geweld. Bij de beoordeling van de elementen binnen de bijzondere verblijfsprocedure voor NBMV dient de geloofwaardigheid van de verklaringen zorgvuldig te worden geëvalueerd. Het betreft hier mondelinge verklaringen die niet worden ondersteund door objectief bewijs en die bovendien onvoldoende zwaarwegend zijn om een duurzame oplossing in België te rechtvaardigen. De NBMV slaagt er niet in haar verklaringen op objectieve wijze te onderbouwen. Er is geen klacht ingediend bij de politie, er is geen beroep gedaan op gespecialiseerde instanties, noch zijn er bewijzen die ze kan voorleggen. Ook geeft ze zelf aan dat er instanties zijn die hulp kunnen bieden in het land van herkomst, maar families hier geen beroep op doen wegens schaamte.

Voorts geeft de minderjarige aan reeds twee jaar te hebben nagedacht over het verlaten van haar land. Haar groot tante in België ondersteunt haar keuze in functie van haar studies. Uit de verklaringen van de NBMV blijkt nergens dat de situatie dusdanig gevaarlijk was dat een plotseling vertrek of vlucht noodzakelijk was noch dat er beroep werd gedaan om hulp in het land zelf. Bovendien verblijven haar jongere broer en zus nog steeds binnen het gezin, zonder aanwijzingen dat ook zij het gezin moesten verlaten vanwege intrafamiliaal geweld. Hun moeder onderneemt evenmin stappen om haar jongste kinderen te beschermen, en ook de naaste familie in Peru of België neemt geen initiatief daartoe. Bovendien geven beide ouders schriftelijk akkoord voor het vertrek van hun 2 minderjarige dochters. Moeder was overigens ook niet meteen akkoord met het vertrek dat geregeld en gefinancierd werd door de groot tante in België. Deze feiten roepen dan ook twijfels op omtrent de ernst van de vermeende mishandelingen door de vader. Dit impliceert dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie die een scheiding van het kind met zijn ouders rechtvaardigt, en zeker niet van een situatie waarbij het kind zich in een ander land zou moeten vestigen.

In navolging van General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK, dient betrokkene herenigd te worden met haar ouders in het land van herkomst. Hierin wordt immers nogmaals het belang van de eenheid van het gezin aangehaald, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie. Tevens wordt benadrukt dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen, hetgeen hier niet aan de orde is. Bovendien zijn de ouders zelf vragende partij om de NBMV en haar zus L.(...) terug te willen opnemen in het gezin (zie aanvraag 61/19 en volgende van de wet van 15/12/1982 in het elektronisch dossier). De voogd meldt dat hij via mevrouw Sanchez de boodschap kreeg dat de ouders mogelijk naar België zouden reizen om hun 2 dochters te komen bezoeken.

Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien zij tot voor haar komst naar België altijd in Peru verbleven heeft bij haar familie. Bijgevolg weegt het privé- en gezinsleven tot

nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten in Peru. Het behouden van familiebanden en het bieden van een stabiele omgeving zijn van cruciaal belang voor het welzijn en de ontwikkeling van een minderjarige. Ondanks de aanwezigheid van Sanchez Da Silva Pilar en haar man, die maar recent de rol van zorgfiguur kregen toegewezen, wijst alle informatie in het dossier erop dat haar hoger belang ligt bij haar ouders, broers en zus in Peru. De minderjarige heeft wekelijks contact met haar moeder. Hoewel zij aangeeft dat deze gesprekken eerder oppervlakkig zijn, laat ze tegelijkertijd weten dat ze haar moeder mist. Bovendien is het niet aan de groot tante in België om de wens van de ouders, om hun kinderen opnieuw in het gezin op te nemen, naast zich neer te leggen.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Haar wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangehaalde argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene zelf de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Tenslotte kan overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van dien aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar de familie zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Wat betreft de aanvraag 61/15 van de voogd waarin wordt gesteld dat het gezin kampt met armoede, zich in precare huisvestingsomstandigheden bevindt, financiële moeilijkheden ondervindt en een tekort heeft aan voeding en kleding waardoor de uitgebreide familie in Peru mee voorziet in financiële en materiële ondersteuning. Om dit te ondersteunen voegt hij een filmpje toe van de gezinswoning in Peru bij de eerste aanvraag 61/15 van de wet van 15/12/1980.

Tijdens het interview verklaarde de NBMV dat er geen financiële problemen zijn binnen het gezin, met uitzondering van een periode van vijf maanden waarin haar vader werkloos was. Deze situatie bracht tijdelijk druk op het gezinsinkomen, maar vormt naar huidige inzichten geen probleem meer. Nergens blijkt uit de verklaringen van betrokkene dat zij niet in staat waren financieel rond te komen. De ouders waren in de mogelijkheid de huur te betalen en de onkosten. Hoewel de koelkast niet steeds gevuld was bracht moeder altijd eten mee na haar werk. Ook kregen de kinderen niet vaak nieuwe kleren. Anderzijds ging ieder kind in het gezin op regelmatige basis naar school, de oudste broer vatte zelfs hogere studies aan en is hij momenteel aan het werk. In huis waren de basisbehoeften aanwezig in huis (stromend water, elektriciteit, internet etc.). Nergens blijkt uit de verklaringen van betrokkene zelf dat de familie zich in een precare financiële situatie bevindt.

Hoewel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art. 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien. Desondanks de algemene en financiële situatie waarin de ouders zich bevinden, blijkt het niet onmogelijk voor hen om in te staan voor de zorg en opvang van hun dochter, net zoals zij dit in het verleden deden tot aan zijn vertrek naar België en zoals ze dit nog steeds doen voor hun andere kinderen. Bovendien staat mevrouw Sanchez Da Silva Pilar nu financieel in voor de NBMV en haar zus. Niets weerhoudt haar de meisjes verder financieel te ondersteunen bij een terugkeer naar hun ouders.

De NBMV ging tot aan haar vertrek ook steeds naar school in Peru. Niets wijst erop dat zij haar studies daar niet succesvol zou kunnen afwerken. Indien gewenst kan ze, volgens de geijkte procedures van de Belgische Vreemdelingenwet, een aanvraag indienen om eventuele hogere studies in België aan te vatten. Daarnaast is er in Peru voldoende onderwijs aanwezig, met een netwerk van openbare en particuliere scholen die basisonderwijs, voortgezet onderwijs en hoger onderwijs aanbieden.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Peru voorop alwaar ze kan herenigd worden met haar familie."

Uit de beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister een hereniging met haar ouders als duurzame oplossing vooropstelt.

3.10. Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en stelt in zijn middel dat de gemachtigde van de minister geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de familiale situatie van de pupil in Peru. Hoewel de minderjarige verklaarde dat zij getuige en slachtoffer was van intrafamiliaal geweld, werd er immers geen *family assessment* doorgevoerd en vond er op geen enkele manier contact of onderhoud plaats met haar ouders of andere familieleden in Peru. Verzoeker is er daarom van overtuigd dat er geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar het hoger belang van het kind. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker ook in zijn mondeling pleidooi de grote impact die het intrafamiliaal geweld heeft gehad op zijn pupil.

3.11. De vraag rijst of de gemachtigde van de minister bij zijn onderzoek voldoende zorgvuldigheid aan de dag legde en er voldoende waarborgen zijn voor de veiligheid van het kind in geval van terugkeer naar het gezin van de ouders in Peru.

3.12. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op verzoekers kritiek over de afwezigheid van een *family assessment*:

“(…)

3. De bestreden beslissing motiveert uitvoerig over de verklaringen van de verzoekende partij strekkende tot het intra familiaal geweld:

“(…)

4. Verzoekende partij hekelt dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar de familiale situatie in Peru en naar gespecialiseerde instanties.

(i) Inzake deze laatste komt de kritiek zonder belang voor nu de verzoekende partij zelf bevestigt dat er hulpverlenende instanties aanwezig zijn in het land van herkomst, waar enkel om reden van schaamte, tot dusver nog geen beroep op werd gedaan: “De NBMV geeft aan dat er diverse instanties bestaan waar men terecht kan voor hulp. Haar moeder heeft echter, uit schaamte, nooit een klacht ingediend noch hulp gezocht bij een hulpverlenende instantie.”

Bovendien blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald een mailbericht van 21.02.2025 van Mevrouw C. L.(…) van de Cel Kwetsbaren binnen verwerende partij dat meerdere plaatselijke hulporganisaties bestaan:

“Dat klopt, ik wil graag weten via de kinderen wat de situatie is rond het intrafamiliaal geweld. Zoals ik gisteren aan de telefoon zei is het moeilijk om dergelijke materie na te gaan ter plaatse via de ambassade. Bovendien stelt u zelf in uw aanvraag dat de ouders de kinderen graag terug wensen... Zelfs indien dit niet de wens is van de tante, het hoger belang van NBMV ligt steeds bij de ouders in het land van herkomst tenzij er sprake is van ernstige mishandeling of omstandigheden waarnaar ze niet terug kunnen gestuurd worden.

Ik heb aan de ambassade gevraagd welke organisaties ter plekke hulp kunnen bieden aan gezinnen of welke stappen er kunnen ondernomen worden. Ik had enkele organisaties ter plaatse gevonden online.

Ook in het gesprek gisteren vroeg ik of u eventueel nog verdere incidenten hebt bevraagd via de 2 meisjes, buiten het ene incident dat ze aanhaalden tijdens het interview.” (eigen nadruk)

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat verweerder zich er niet van heeft vergewist dat er plaatselijke hulporganisaties bestaan.

(ii) Inzake het vermeend gebrek aan onderzoek naar de familiale situatie. De bestreden beslissing wijst nochtans uitdrukkelijk op de grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene en de info via de aanvragen van de voogd. Verzoekende partij toont niet aan welke nieuwe elementen, die nog niet in overweging werden genomen door de verwerende partij in het onderzoek naar een duurzame oplossing, een dergelijk onderzoek aan het licht zou kunnen brengen.

5. De bestreden beslissing benadrukt dat geen enkel objectief bewijs voorligt van het aangevoerde intra familiaal geweld. Verzoekende partij citeert hiertoe een arrest van uw Raad van 06.02.2020 waar eveneens sprake was van intra familiaal geweld dat geleid heeft tot de nietigverklaring van de bijlage 38. Verweerder benadrukt dat in het door verzoekende partij aangehaalde arrest wel objectief bewijs aanwezig was in de vorm van een medisch attest en getuigenis van de school van het kind. Dit is geenszins het geval in casu.

Verweerder benadrukt dat artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag en het hoger belang van het kind. Verzoekende partij toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld in navolging van vermelde bepalingen en de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK, dat verzoekende partij herenigd dient te worden met haar ouders in het land van herkomst en aldus het belang van de eenheid van het gezin vooropstelt. De zus van verzoekende partij, waarmee zij verklaart erg close te zijn is volgende verzoekende partij reeds teruggekeerd naar het land van herkomst na tussenkomst van een bevel tot terugbrenging in haar hoofde. Verzoekende partij is aldus de enige in België verblijvende persoon van haar kerngezin.

Daarbij herinnert verweerder aan de verklaring van verzoekende partij zelf dat zij met haar moeder bijna elke dag contact heeft en met haar vader 1 keer per week en met hem berichten stuurt over “hoe het gaat en het werk”.

Verzoekende partij toont inderdaad niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze uit de verklaringen van de verzoekende partij, waaruit een regelmatig, weliswaar oppervlakkig, contact met de vader blijkt, geen uitzonderlijk geval weerhoudt dat de scheiding tussen een minderjarig kind met haar ouders rechtvaardigt.

Verwerende partij ziet de duurzame oplossing in een hereniging van de verzoekende partij met haar gezin. De bestreden beslissing strekt er dan ook toe de eenheid van het gezin te vrijwaren door de duurzame oplossing te situeren in het land waar de ouder(s) en de broer en zussen van de verzoekende partij wonen en leven.”

3.13. De Raad merkt op dat de pupil verklaringen heeft afgelegd in verband met intrafamiliaal geweld, en hoewel verzoeker hiervan geen concreet begin van bewijs overmaakte, ontslaat dit de gemachtigde van de minister er niet van om een gedegen onderzoek te voeren gelet op deze verklaringen.

In de beslissing stelt de gemachtigde van de minister dat “(u)it de verklaringen van de NBMV (...) nergens (blijkt) dat de situatie dusdanig gevaarlijk was dat een plotseling vertrek of vlucht noodzakelijk was noch dat er beroep werd gedaan om hulp in het land zelf”. Daarnaast wordt in de beslissing aangestipt dat “(...) haar jongere broer en zus nog steeds binnen het gezin (verblijven), zonder aanwijzingen dat ook zij het gezin moesten verlaten vanwege intrafamiliaal geweld” en dat “(h)un moeder (...) evenmin stappen (onderneemt) om haar jongste kinderen te beschermen, en ook de naaste familie in Peru of België neemt geen initiatief daartoe”. Er wordt ook gewezen op het schriftelijke akkoord van beide ouders en het gegeven dat de reis van de kinderen geregeld en gefinancierd werd door de groot tante in België. Op basis van deze vaststellingen twijfelt de gemachtigde van de minister aan “de ernst van de vermeende mishandelingen door de vader”.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de minderjarige verwijt geen deugdelijk bewijs te hebben aangebracht van het intrafamiliaal geweld waarvan zij beweert slachtoffer te zijn geweest, terwijl zij zich zelf ook op loutere vermoedens baseert om aan de ernst van de mishandelingen door de vader te twifelen. Nergens uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat er gepoogd werd de werkelijke situatie van de minderjarige in het land van herkomst na te gaan. De gemachtigde van de minister wijst er enkel op dat er geen klacht werd ingediend bij de politie of beroep werd gedaan op gespecialiseerde instanties maar gaat er met deze overwegingen volledig aan voorbij dat de minderjarige op moment van haar aankomst in België slechts veertien jaar oud was en aangaf dat zowel zijzelf als haar moeder bang waren van haar vader en dat haar moeder zich schaamde. De Raad treedt verzoeker dan ook bij in zoverre hij aanvoert dat een *family assessment* zou toelaten meer duidelijkheid te scheppen over de verklaringen van de pupil.

Er is bovendien slechts sprake van een duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de vreemdelingenwet indien “de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen”, en de verweerder moet naar luid van artikel 74/16 van de vreemdelingenwet zich ervan vergewissen dat de “minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties, en dat in het bijzonder moet worden vastgesteld dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen.”

De Raad besluit dat de bestreden beslissing niet getuigt van een deugdelijk onderzoek van de concrete situatie van de pupil in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst in het licht van het ‘hoger’ belang van het kind.

3.14. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de artikelen 61/14 en volgende en 74/16 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelenonderdelen behoeven geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 oktober 2025 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN